

KAISER LÁSZLÓ

GALAMBOK

ÉS

VÉREBEK

VERSEK

KAISER LÁSZLÓ
Galambok és vérebek

KAISER LÁSZLÓ

Galambok és vérebek

– VERSEK –

HUNGAROVÖX KIADÓ
Budapest, 2012

A borítót Jánosi András grafikáinak felhasználásával
Pereszlényi Helga tervezte

A szerző fotóját Baranyi Péter készítette

© Kaiser László, 2012

A Hungarovox Kiadó az 1795-ben alapított
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének
tagja

ISBN 978-615-5079-63-4

Hungarovox Bt. – 1137 Budapest, Radnóti Miklós u. 11.
Telefon/fax: 06-1-340-0859 – Mobil: 06-20-585-8212
www.hungarovox.hu – E-mail: info@hungarovox.hu

Felelős kiadó: a kiadó vezetője

Szerkesztette: Madarász Imre

A borító nyomdai kivitelezése:

atlantis

Telefon: 06-70-378-5110

Nyomtatás:

mondAt Kft.

Felelős vezető: Nagy László – www.mondat.hu

JÓ EZ ÍGY

*Talán mégis jó ez így,
jó nekem, mert végleges,
azt hittem, hogy elhagyott,
s mégis mindig megkeres.*

*Megkeres és itt marad:
vonz engem a fönt és lent,
tudom én, hogy jó ez így,
s érzem most a végtelent.*

*Jó ez: ettől én vagyok,
más már nem is lehetek;
s velem vannak társamul
galambok és vérebek.*

VERT SEREG

JÓZANUL

„Nékem egyik tárgyam a józan gondolkodás lesz”
(Kazinczy Ferenc)

Józanul, folyvást józanul:
a pálya emlékezete,
vele az örök cselekvés,
a mindig-munka keresztje.

Nincs hitványabb, mint rosszat jól,
vagy rosszul jót tenni egyre,
kísérte őt árnyék módra
a jót és jól vasfegyelme.

S a józanság magányosa
a kultúrától részegen
harc és gesztus mestere lett:
örök árva a végeken!

ANYANYELV

Szolgád eléggé nem lehetek –
birtokollak, így vagyok veled,
urad eléggé nem lehetek –
mindent megteszek úgyis neked.

VINCENT

Azért az egyért érdemes volt,
azért az egyetlen eladottért?

Mondd, hogy igen!

(Ecset-feszülettel
mutattad meg,
hogyan talán érdemes.)

De tenni más
úgysem lehet!

Mert érdemes!

HIRTELEN

Márai Sándor emlékének

Hirtelen lett öregember,
nyárból tért át vacogásba,
nem volt ősz, de tükör súgott:
önmagának lett az árnya.

Hallgatott az öregember,
mint egy bölcs a rongy világban,
árnyak szóltak, felelt nekik,
s nem maradt itt álruhásan.

VERT SEREG

*„vert sereg maradéka
bennünk a férfikor”*

Szervác József

Vert seregnek tagja voltál,
haláloddal hősi halott,
megsirattak közkatonák,
hazudnak a tábornokok.

Micsoda had kísér téged,
kopottan is fenségesek:
szegényen és sarzsi nélkül
égnek tartó büszke menet.

VADMAGYAROK, TARTSUNK ÖSSZE!

– Szeretettel –

Lemondtam a magas lóról
meg a kényes olvasóról,
maradok az alantban, lent,
nem kellem a magasban, fent.

Múltba nézek: posztot őrzök,
minden újnak ellent hörgök,
posztot őrzök már örökre,
vadmagyarok, tartsunk össze!

Egymás között szép az élet,
ha meg szidnak: ellenségek,
s díjakat ha kapunk, adunk:
egymásnak szól dicső szavunk!

POSZTMODERNEK, TARTSUNK ÖSSZE!

– Szeretettel –

Nem szállok le magas lóról,
lemondtam az olvasóról,
maradok a magasban, fent,
nem értetek, ott, alant, lent.

Modern vagyok, posztot őrzök,
minden újért bőszen hörgök,
posztot védek már örökre,
posztmoderneK, tartsunk össze.

Egymás között szép az élet,
ha meg szídnak: birka béget,
s díjakat ha kapunk, adunk:
egymásnak szól dicső szavunk!

MINT A BOZÓTHARCOSOK

MINT A BOZÓTHARCOSOK

Mint a bozótharcosok,
önmagunk kommandósaként,
ugrásra készen mindig:
mikor jön a támadás,
mikor lesből az,
akiben eddig...
Mint a bozótharcosok,
csak topogsz helyben,
de még nem elesetten.
Reménykedsz,
mint a kommandós
a biztos ösztűz előtt.
Félsz, bújsz, harcolsz,
talán fennmaradsz,
talán megmaradsz,
önkommandós,
szegény értelmiségi!

HORDAMAGÁNY

Barátaim, ott a fényben,
nem érzitek a dögszagot?
Köröttem, a mélysötétben
én még érzem a napszagot.

Nem tudom, hogy mi a sorsom,
nekem minden csak nagy talány,
de azt látom, együtt vagytok,
s tiétek a hordamagány.

ÖSSZEGZÉS

Ki nem mondott szavak
félbehagyott mondatok
bekezdések és újrakezdések
törlések és betoldások
véget nem érő próbálkozások
békék és perlekedések
kérdések válaszok
hiányok beteljesedések
gyávaságok merészségek
maradások menekülések
gesztusok és dermedések
átkok és imák
halálok és újjászületések

összegzések és összegzések

SZÉGYENEM

Egyszer úgyis elmegy tőlem,
tudom, a dolgok rendje ez,
s fellebbezésnek nincs helye,
hogy én mégis perlekedek,
nem a teremtés szégyene.

Szégyenem már mindörökké:
nem akarom elfogadni,
hiszen lázadok ellene,
egyszer nem én leszek neki,
aki voltam, a mindene.

TALÁN

Nem azt csomagolom össze,
ami voltam, hanem azt,
ami lehettem volna még,
nem bukdácsolok már,
haladok nyílegyenesen,
arra kóbor remény,
lassít egy gyermek arca,
néhány barát, szó, könyv,
s talán még valami, talán.

VÁRAKOZÁS

Valami nagyon közelít,
nem tudom, mi az, de érzem,
valaminek történni kell:
jutalom lesz? Büntetésem?

Valami nagyon közelít,
s hogy meddig várok, nem tudom.
lehet, hogy minden így marad:
várakozás az otthonom.

KÉRÉS

Vágyad a tiszta világ volt: büszke fehérén a mában,
s barna hajaddal vitt el a kór ama régi időkben.
Édesanyám, ugye hallod a hangom s olvasol engem?
Őszül az én hajam immár: vedd a kezédbe a sorsom!

NEM TUDSZ VELE SZEMBENÉZNI

Nem tudsz vele szembenézni,
bár jön feléd, de ő sem néz,
sejted, itt lesz nemsokára –
és nem fogja fel semmi ész.

Bár jön feléd, de ő sem néz,
vibrál mégis a kapcsolat,
felsírás óta van veled,
élet vagy, és nem áldozat.

Sejted, itt lesz nemsokára,
ideged és húsod súgja:
ha kezdet volt, lesz utaknak
egyetlen egy végső útja.

És sem fogja föl semmi ész,
(minek írom, hogy így igaz),
nem fogom föl, el sem hiszem,
s nincsen vigasz – vagy van vigasz.

MONDD!

Helgának

Mondd, hogy szebb lesz ez az év,
mondd, hogy vidulhassak,
s mondd, hogy van értelme még:
szónak, csóknak, dalnak.

Mondd, hogy súghassam neked:
kellesz most és holnap,
nélküled az ördögök
velem torkoskodnak.

Vonz a mélység, s ha nem vagy,
semmi lesz a minden:
maradjunk meg egymásnak
gyönyörű bilincsben!

DŐZSÖLÉS A RONCSTELEPEN

DŐZSÖLÉS A RONCSTELEPEN

Megint magamtól el:
dőzsölés a roncstelepen.
Micsoda arcok,
micsoda szavak,
micsoda gesztusok.
Magamtól el, jó néha
itt, a roncstelepen.

LEBEGÉS

Bent zsibong az altató,
fönt vagyok, de nem kell ágy,
jólesik a lebegés:
alvás felé sem lök vágy.

Várok, iszok, süllyedek,
süllyedésben mélyülök;
nem hiszem, hogy ma így volt:
amaz emlék megütött?

Nem ütött, csak volt velem,
s nem köpött, ki leköpött;
s most, hogy ágyba indulok,
megnyugszom és szédülök!

Elzuhanva alszom el,
távoli az ébredés,
álmom végre megtalált:
nincsen benne tör és kés.

Másnap reggel tompaság,
jó az ágy, mert ringató,
s ringok tovább napfényben:
szesz legyen és nyugtató.

KORUNK HÓSE

Neveltek korccsá, maradtam korcs,
értékem immár: csak érdek vonz,
magamba nézek (lenne mivel?),
rút, ami szép és szép, ami torz.

NEM VÉDENEK

Nem védenek minket évek:
emlékek szivárványa
festett sötétre színeket,
s a fehér milyen árva.

Milyen árva ez a fehér,
nem testvér a szürke sem,
s nem védenek minket évek:
veled sincs szín, sem velem.

MARADTAK BENNEM

Maradtak bennem mondatok,
hiányért kiált a némaság,
nélküled többé nem vagyok,
hívó elhagyta templomát.

UTOLSÓ ÁMOKFUTÁS

Talán utolsó ámokfutás – kifelé
befelé mindig lesz
futások harcmezeje:
lövések aknák bombázások
arcok testek emlékek szavak

és mi marad és mi marad?

VÍZIÓ

Kik voltak egykoron, szétszóratták őket,
vagy vitték haza a porrá tett testeket:
nincsenek már sírok kint a temetőben,
s nincsenek ott holtak, s nincsenek emberek.

Nem kellett az emlék, nem kellett az önvád,
(másnak készül úgyis mindig a rettenet),
megúszni kellett és megspórolni gyászokat:
utakat, imákat és gyertyafényeket.

BALASSI IMÁJA

Végem, Uram, végem,
nem lehetek úrrá
ezen a nagy kétségen,
hogy ellened voltam, éltem.

Végem, Uram, végem,
ha nem segítesz jóvátenni,
hogy ellened voltam,
s ellened éltem.

Segíts, Uram, segíts,
csak te segíthetsz nekem,
hogy úrrá tudjak lenni
ezen a nagy kétségen!

VALAKI ALTATJA GYERMEKÉT

VALAKI ALTATJA GYERMEKÉT

(Valaki altatja gyermekét,
hétköznapi van, és velük az ég,
velük az ég, és ki tudja még,
hány árva keresi Istenét.)

Fénypontja napnak az este lett:
mellettem érzem a testedet,
két karod átfon és átölel,
s mindegy, hogy hallgatsz vagy kérdezel.

Nem enged messzire kis kezéd,
maradnék örökre itt veled,
ez talán maga a végtelen:
sötétben száguldok fényeken.

(Valaki altatja gyermekét,
hétköznapi van, és velük az ég,
velük az ég, és ki tudja még,
hány árva keresi Istenét.)

A TÓ JEGÉN

Hó alatt jég, jég alatt víz.
Itt állok én, s ott a végtelen;
szabdal a szél, és szabadon
ünneplek fakutyás ünnepen.

Jöttem magam a melegről,
a város küldött a fehérhez,
valami siklani űzött,
s valaki fentről engedélyez,

hogy bérelve jussak vissza,
szánomat hajtva és suhanva,
izzadtan és dideregve,
a távolodó gyermekkorba.

NEM GYÓGYÍT

Immár harminc éve szorít téged a föld,
engem hiányod. Az idő nem gyógyít!
Az idő nem gyógyít, és még az sem segít,
ha női arcokban olykor felém bólint
szép fejed, vagy olykor érzem azt a megbocsátást,
melyet csak tőled kaphattam meg teljesen.

Maradtál, aki voltál, anyám, egyetlenem!

(2011)

BECSUKÓDOTT

Apám emlékének

Becsukódott, mint a kagyló,
vízben, parton nagy sötétség:
álmában egy öregember
szorongatja igazgyöngyét.

Becsukódott, mint a kagyló,
döntése már egyszemélyes:
eldobott gyöngy, s annyi történt,
utas megtért lakhelyéhez –

ROBOTMESE

Jövőből jöttem, kisleányom:
én vagyok a legérzőbb robot,
hozzád küldtek, hogy apa legyek,
hittem, nem ügy, egyszerű dolog.

S már rettegek, hogy visszahívnak,
és nem leszek a Földön neked;
megtagadnám a vad parancsot,
de robottörvény, hogy nem lehet.

Nem tudtam, hogy félhet egy robot,
hogy program ellen szerethetek,
s áldok minden percet – csak sejtem,
mi az –, amit eltöltök veled.

ENNYI TÖRTÉNT

Törpenyúl volt őkegyelme,
Zsóka névre hallgatott,
kedvence volt kicsi lánynak,
vele ágyba bújhatott.

Kis nyelvével nyalogatott,
nevezzük ezt puszinak,
apró orra mindig mozgott,
ő maga volt a szimat.

Fekete volt bundácskája,
feje, füle, tappancsa,
boldog volt, ha simogatta
jó barátja: gazdija.

Ketrecben telt éjszakája,
nappal övé lett szoba,
felfordulást bizony csinált,
akadt néha galiba.

Ahogy nézett, ahogy rágott,
az volt maga a csoda,
úgy érezte ama kislány:
ettől is van otthona.

S jött a baj és jött a halál,
Zsóka nyuszi odalett,
gazdija, a kicsi Helga
megvolt, mégis elveszett.

Elveszett a kicsi Helga,
nem értette önmagát,
nem érthette, hiszen gyorsan
megváltozott a világ.

Néhány napig szomorkodott,
(sírt is bizony jó sokat),
hogy lehet, hisz tegnap még volt –
kereste az okokat.

S rájött, hogy már tényleg vége,
hétköznapiak rendje ez,
minden élet így végződik,
törvény ez, mint egyszeregy.

Nem sírt többé, de szeméből
eltűnt az a gyermeki,
ami megvolt nyúlhalálíg,
s ami végleg veszett ki.

Elment egy nyúl, elment messze,
gazdája már nem gyerek,
ennyi történt, mindennapos,
mással is már megesett...

MÉG NEM

Lányomnak

Ez még nem az a perc
s nem az a pillanat,
maradok itt neked
sűrű égbolt alatt.

Maradok itt neked,
kell még az én kezem,
ahogy a kezedet
el nem engedhetem.

VISSZATÉRTÉL, HOGY HAZATALÁLJ

*Dr. Szirmai Lászlónak, ötven év után
Egerbe visszatelepült unokabátyámnak*

Mentél, akkor menned kellett innen,
a félig élet nem a te utad,
fájt a szív és döntött az értelem,
s szöktél, mert csak így lehettél szabad:
el kellett hagyni földed, véreid,
hogy lehessél béklyótlan önmagad.

S túl Európán, túl a tengeren,
egy másik világban lett otthonod,
de visszatértél, hogy hazatalálj,
mert itt vannak mégis a rokonok:
rútra törő, hamis szájú népek
és jóra vágyó, szegény magyarok!

VERSFORDÍTÁSOK

Gustaf Fröding
(1860–1911)

SZERELMES DAL

Pénzért vettem végül szerelmet,
másnak másként nem kellettem,
hamis húrok, így is zenghetek –
vágy nektek nem ismeretlen.

Valóra nem vált vad álmokat
torz álmként élveztem én:
Édenből kiűzött áldozat
úr maradt szíve Édenén.

Vilhelm Ekelund
(1880–1949)

MINT A NAPFÉNY

Mint a napfény, úgy hatolsz
minden porcikámba.
Lényed, hangod,
mosolyod sugara,
forró szikrák
bennem és körülöttem.

Hallgatok és hallgat
a lelkem, mely fagyhoz, sötétséghez
és ürességhez szokott,
a napfénnel a félelem
béklyója is itt van,
hozzám a szürkeség való
és a szegénység és a betegség
meg az utca mocska és a sír.

Evert Taube
(1890–1976)

A TENGER SOSEM CSILLOGOTT ÚGY

A tenger sosem csillogott úgy,
a part soha nem volt ennyire varázslatos,
a mezők, a rétek és a fák soha ilyen gyönyörűek
és a virágok soha ilyen bódítóak nem voltak,
mint amikor fürödtünk a naplementében
azon a csodálatos
estén,
s hajad zuhataga elrejtett a világ elől,
s elűzted minden gondomat,
szerelmem,
az első csókodban.

Karin Boye
(1900–1941)

HONNAN TUDHATNÁM...

Honnan tudhatnám, hogy szép-e a hangod?
Annyit tudok csak, mindig megremegtet,
s reszketek, mint levél a viharban
semmi sem nyugtat meg engem.

Mit tudok bőrödről, húsodról?
Beleőrülök, hogy minden a tiéd,
sem álmom, sem nyugtom addig,
míg nem leszel enyém.

Gunnar Ekelöf
(1907–1968)

SZENVEDNI NEHÉZ

Szenvedni nehéz
Szenvedi szeretet nélkül nehéz
Szeretni szenvedés nélkül lehetetlen
Szeretni nehéz

Ebba Lindqvist
(1908–1995)

ADOMÁNY

Legyen tied adományom,
elsőként adom neked.
Tied lehet a magányom,
életem és életed.

Ewa Lipska
(1945–)

OTTHON

Otthonom ajtó és ablakok nélküli
oly gyakran estefelé.
Ilyenkor előveszem a liftkulcsot,
és a házban megkezdődik az utazás

Ismerem az állomásokat. Egy éve így bolyongok.

Az elmosódott számú első emeleten
gondolatburjánzásban meghalt egy bölcs.
Magára gombolta a nagykabátot!
Az elmosódott számú első emeleten.

Fenyeget a gondolat. Kezeimet tisztára mosom
Hérakleitoszhoz méltón könnyedén.

Otthonom sodródik ajtó és ablakok nélkül.
Otthonom sodródik az utolsó állomásig.
Újra úgy vársz rám, ahogy egy évvel ezelőtt.
A ház összeomlóban. És nem marad más,
mint két test
bizonyossága, akár egy hexameter.

A KÖTÉSZETRŐL,
A VERSÍRÁSRÓL,
AZ ŐS-EMBERIRŐL

A KÖLTÉSZETRŐL, A VERSÍRÁSRÓL, AZ ŐS-EMBERIRŐL

Könyvtárnyi irodalom és prózai meg természetesen lírai vallomás foglalkozik a költészettel, a költészet lényegével, az alkotás miértjeivel. Mit is lehetne mindehhez egy versszerető vagy éppen verset író emberfiának hozzátennie... Körülbelül tudjuk, mert tudnunk kell, hogy mi a költészet. Most nem is a verstanok és esztéták, netán a poéták közmegegyezésem verbalításaira gondolok. Inkább arra, amit tudástól szinte függetlenül éreznünk kell, hogy a versben, a költői alkotásban valami *ős-emberi* van, ez pedig nem más, mint a kifejezés vágya, felfokozottság, fűtöttség, elsősorban talán érzelemben, de gondolatiságban is. Emberi természetünk tagadhatatlanul transzcendentális, szakrális vonatkozású és tendenciájú. Vagyis versre, versre is vágyó. Hogy a gondolat és az érzés formát öltjön szavakban, ez már elhatározás kérdése. Egyik lehetőség a költemény, és ehhez evidens módon szükségeltetik bizonyos formai kritérium, s hogy ez aztán hangzás, ritmus, visszatérés vagy más, azon lehet vitatkozni, egy a lényeg: a vers formájában, ruházatában, bőrében is fölismerhető.

Mindennek a lényege tehát az, hogy a vers mint valóság emberré válásunk, netán emberré teremtésünk óta bennünk van, sajátunk. Ezért mondunk, rögzítünk, írunk. Ám ha nem írunk, csak olvasunk, hallgatunk verset, az is a

bennünk levő költészet rezdülése. Továbbmegyek: abban az emberben is ott a vers, a költészet, aki nem „fogyaszt” verset. Még tovább: az emberi lét maga a költészet! Visszatérés, körforgás, pulzálás. Visszatérő vágy a jóra a visszatérő gyarlóságok közepette. Egyéni vagy közösségi mértékben. Érzések és ritmusok dobálnak és szabályoznak minket. A gondolatig és tovább...

Két kérdés maradt. Miért ír valaki verset, és miért írok én?

Mindezért! Ezért születnek gyatra, rossz versek, ezért születnek jók is: a szándék ugyanaz. Nagy László írja naplójában egyik versének születése után, hogy sokadszorra, javítások után érezte úgy, végre sikerült megmarkolnia a művet. Vagyis késznek és jónak tartja. Mindenkit a maga szintje, tehetsége (vagy tehetségtelensége) határoz meg, amikor megmarkoltnak érzi irományát. Vajon elment talentuma és az adott mű lehetőségének végső határáig? És ha elment, irodalom lett-e, vagy – miként előbb rögzítettem – a mindenkiben meglévő költészet ilyen-olyan megörökítése? Ez bizony lényeges. Lényeges, irodalmi kérdés, de én minden költőt, netán rímfaragót becsülök, mert még a gyenge művel is őrzi az említett *ős-emberit*, és tettel perlekedik valamiért. Ha versben az ember és emberben a vers, akkor szeretni muszáj! De nem a mű vagy az ember gyengeségét!

Ha már ember és a nagyon is gyarló ember: mindezen túl persze vannak és lehetnek egyéb fontos megfogható szempontok. Nagy mozgató a versíráshoz az egészséges és persze az egészségtelen hiúság is. Ösztökélhet esetleg

némi pénz, már ha egyáltalán szóba jöhet, pláne manapság, de előfordulhat; meg hát a kis hal is hal. Aztán ott van a hiúsághoz közel álló, bár mégsem teljesen az... egyszóval a szerepre gondolok. A szerep kell a verset írónak, hogy valaki költőnek tartsa magát, vagy éppen költőnek tartsák. Esetleg eltartsák, mert ez jár, ez dukál. Bonyolult dolgok ezek a gyarlóságok birodalmában. Mint ahogy mindenképpen pozitívum az, ha az alkotás, a versírás segít valaminek a földolgozásában, tehát öngyógyítás, mentálhigiénés folyamat. Ha az. Mert lehet, hogy csupán maga a tevékenység gyógyít, vagy ha nem gyógyítás, akkor is magával a cselekvéssel elkerüljük azt, amit Tolsztoj így definiált: A semmittevés a bűn előszobája.

Tudom, jól tudom, hogy erősen kitágítottam a költészet, a versírás határait. Egyetértek Osvát Ernővel, a Nyugat legendás szerkesztőjével, aki azt mondta: Vannak a nagy írók, költők és van az irodalom. Mindaz, amit rögzítettem, azokra is érvényes talán, akik kívül esnek az irodalmon. Tehát nem költők, csak verset, versszerűséget létrehozók. És köztük, miként az igazi költők között, vannak ilyen-olyan minőségű emberek. Egyben azonosak: az érzés, a kifejezés vágya mindegyikükben megvan, az a szándék, hogy az írás segítségével tisztázzanak valamit. Hogyan írta Németh László? Az ember akkor használ legjobban a világnak, ha rendbe jön önmagával.

És jól tudjuk azt is, hogy legvégül úgyis csak a produktum számít, a vers. Annak minősége. A művészet, az alkotás szinte olyan – horribile dictu –, mint a bűnözés. Ahogy a bűnözőnek mindegy, milyen módon, de vihesse a szajrét,

úgy az alkotónál messze nem az az elsődleges, hogyan jutott el a műhöz, vagy éppen miért, mi és ki által. Lehet, sőt kell is beszélni, szólni minderről, ám a művész „szajréja”, az általa teremtett valóság, tehát a mű: az ezt megelőző, azokat is magáiban hordozó valóságokat olyan fénytörésbe helyezi, ami annál homályosabb látást enged, minél inkább vizsgálódni akarunk. S itt már a művészi tudatosság tagadhatatlan ténye ellenére a titoknál, a természetnél vagyunk...

És hogy én miért írok verset? Egyáltalán miért írok? Mert valamiért muszáj. Ha nem írnék, rosszabb lenne. Engem megvisel az írás, talán azért írok inkább röviden és keveset. De szükségem van az írás cselekvésére, ezen keresztül a dokumentálásra. A bennem levő fájdalmak nálam nem csökkennek, ha szólok róluk; érdekes: az örömök növekednek. Huszonhat-huszonhét esztendőskoromban vesztettem el a szüleimet, az azóta eltelt hosszú évek során csalódtam hazában, közösségben, emberben, nőben, barátban, gyerekekben. Ha minderről szólok, szemernyi sem enyhül a kín. S az elmúlt hosszú esztendőik alatt rengeteg fényt és ragyogást kaptam, hitet, erőt hazától, közösségtől, embertől, nőtől, baráttól, gyerektől. Meg a kultúrától és az anyanyelvemtől. Ha erre gondolok, vagy ezzel kapcsolatban formálok mondatokat, nagy nyugalom fog el, talán boldog vagyok. Ez a mérleg nekem bőven elég, ezért is írok...

TARTALOM

<i>Jó ez így</i>	5
VERT SEREG	
Józanul	9
Anyanyelv	10
Vincent	11
Hirtelen	12
Vert sereg	13
Vadmagyarok, tartsunk össze!	14
Posztmodernekek, tartsunk össze!	15
MINT A BOZÓTHARCOSOK	
Mint a bozótharcosok	19
Hordamagány	20
Összegzés	21
Szégyenem	22
Talán	23
Várakozás	24
Kérés	25
Nem tudsz vele szembenézni	26
Mondd!	27
DŐZSÖLÉS A RONCSTELEPEN	
Dőzsölés a roncstelepen	31
Lebegés	32

Korunk hőse	34
Nem védenek	35
Maradtak bennem	36
Utolsó ámokfutás	37
Vízió	38
Balassi imája	39

VALAKI ALTATJA GYERMEKÉT

Valaki altatja gyermekét	43
A tó jegén	44
Nem gyógyít	45
Becsukódott	46
Robotmese	47
Ennyi történt	48
Még nem	51
Visszatértél, hogy hazatalálj	52

VERSFORDÍTÁSOK

Gustaf Fröding: Szerelmes dal	55
Vilhelm Ekelund: Mint a napfény	56
Evert Taube: A tenger sosem csillogott úgy	57
Karin Boye: Honnan tudhatnám... ..	58
Gunnar Ekelöf: Szenvedni nehéz	59
Ebba Lindqvist: Adomány	60
Ewa Lipska: Otthon	61

A KÖTÉSZETRŐL, A VERSÍRÁSRÓL, AZ ŐS-EMBERIRŐL

A költészetről, a versírásról, az ős-emberiről	65
--	----

Kaiser László (Budapest, 1953. május 25.) költő, író, szerkesztő, dramaturg. A budapesti Széchenyi Gimnáziumban érettségizett 1971-ben. Szegeden a Juhász Gyula Főiskolán végzett magyar–történelem szakon 1977-ben, majd az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán magyar szakon 1980-ban, illetve a Színház- és Filmművészeti Főiskolán dramaturg szakán 1983-ban.

Dolgozott segéd munkásként, a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárban könyvtárosként, 1983–85-ig a veszprémi Petőfi Színházban dramaturgként, 1985-től a Pannónia Filmstúdióban, későbbi nevén Videovox Stúdióban szinkronlektorként. 1995-től az általa alapított Hungarovox Kiadó és Oktatási Stúdió vezetője, tanára, mellette 1999-től a PoLiSz irodalmi újság egyik szerkesztője, 2000-től 2004-ig a Műemléklap, új nevén Örökségvédelem főszerkesztője.

1979 óta publikál rendszeresen, több mint száz könyvet szerkesztett, előszókat írt magyar és külföldi szerzők műveihez. Számos antológiában szerepelt, tizenöt kötete jelent meg: versek, novellák, esszék, tanulmányok, interjúk, illetve életinterjúk, valamint zenés művek szövegei. Versei megjelentek lengyel, orosz, olasz nyelven. Sok versét megzenésítették.

1991-ben Eötvös József-ösztöndíjban részesült, 1999-ben a Magyar Mozgókép Közalapítvány Józsa Péter kutatói ösztöndíját kapta. 2003-ban és 2005-ben a Quasimodo költőversenyen oklevelet, 2006. március 15-én Petőfi Sándor-sajtószabadság díjat kapott, ugyanebben az évben a nemzetközi Brianza-díjat vette át Olaszországban olaszra fordított verseiért. 2010-ben a Nemzeti Kulturális Alap alkotói ösztöndíját nyerte el.

A SZERZŐ MEGJELENT KÖTETEI

ÜDVÖZLET A VÁNDORNAK

Versek Jánosi András grafikaival, 1996

ESEMÉNYNAPTÁR

Berzsenyitől Bódy Gáborig

Tanulmányok, 1998

LUDAS MATYI

Zenés játék Fazekas Mihály elbeszélő
költeménye nyomán, kottás-szöveges
kiadvány, zeneszerző: Rózsa Pál, 1999

ÜDVÖZLET A VÁNDORNAK

Dalok versekre, kottás-szöveges kiadvány,
zeneszerző: Rózsa Pál, 1999

MAGYAR FERENC

Életinterjú az Új Ember egykori felelős
szerkesztőjével, 2001

DR. HÁRSING LAJOS

Hivatása szinkron dramaturg
Interjú, emlékezés, 2003

ÖSSZES AJTÓMAT KITÁROM
Versek, 2004

REMEKÍRÓKRÓL, REMEKMŰVEKRŐL
Esszék, 2005

ÉRI ISTVÁN
Egy apróhirdetésen vett régész emlékezései
Életinterjú, 2005

DALLOS SZILVIA TITKAI
Életinterjú, 2005

LÁNGOK, TÜZEK KÖZÖTT
– FRA FIAMME E FUOCHI –
Válogatott versek
magyar–olasz nyelven
Baranyi Ferenc fordításában, 2006

TŰZ VAN, MAMI!
Novellák, 2006

ELFOGULT BESZÉLGETÉSEIM
20 interjú, 2008

ÁLMOM A CSÖND
Versek, 2009

EGYÉNISÉGEK ÉS FILMMŰVÉSZET
Hét portré, 2010

A HUNGAROVOK KIADÓ AJÁNLATA

- Albert Béla: SZILÁNKOK (novellák)
Almássy Katinka: ISTEN KÖNNYCSEPPJE BALATON (versek)
Anga Mária: HAJNALT TERÍTEK ÁGYAMON (versek)
Ágai Ágnes: HOL VOLTAM, HOL NEM VOLTAM
 Levelek Zsombinak
Ádám Tamás: TETOVÁLT CSUHÉBABÁK. Összegyűjtött
 versek 1982–2010
Baán Tibor: ELFELEJTETT SZÍNEK (versek)
Balla Máté: FEJTETŐRE ÁLLÍTOTT KÉP (versek)
Ballai László: SZERELMI DALKERINGŐ (novellák)
Bakcsi Ernő: LÁNGOLÓ TAVASZ (regény)
Baranyi Ferenc: VAD VADON. Új és újjászült versek
Benczes S. Gábor: A VAKONDOK ÁLMA (versek)
Bene Zoltán: KESERÉDES (regénymorzsák)
Bertha Zoltán: FEKETE-PIROS VERSEK KÖLTŐJE –
 KÁNYÁDI SÁNDOR (tanulmányok)
Birtalan Ferenc: VERSEK REGÉNYE
Bíró András: BENT A MALOMBAN ŐRÖL A MOLNÁR
 Összegyűjtött versek 1941–2011
Bíró József: KISFONTOS (versek)
B. Horváth István: VERSEK A BALATON PARTJÁRÓL
Büki Attila: SÁRA HOLDJA (drámák)
Czegő Zoltán: MEDRÉBEN ÉL I–II. (regény)
Czigány György: LÁMPALÁZ. Három filmetűd
Czigány Zoltán: AZ UTOLSÓ MONDAT (prózai írások)
Csoóri Sándor: ÍGY LÁSSON, AKI LÁTNI AKAR
 (Vál. versek magyar–olasz nyelven, ford.: Sztanó László)
Csernák Árpád: KÉT ÉV. Egy kaposvári színész naplójából
Deák Mór: ÉN MARADOK (versek)

Demeter József: HAZATÉVEDTEM

Magyardellői–Ballószögi napdalok

Farkas Gábor: TÖRZSÉT TARTÓ ÁG (versek)

Fazekas István: A SARLÓ KALAPÁCSA. Hősköltemény négy énekben

Ferenczi László: „MÉG EGY KICSIT NÉZNI...” (esszék)

Gángoly Attila–Novák Valentin: ZSÍR BALÁZS (pikareszk)

Giovannini Kornél: UJJONGJATOK. Szószék színpad

Gyárfás Endre: EURÓPA SZÓTTESE (válogatott versek)

Györffy László–Maróthy István: SZEMBESZÉLBEN

Életinterjú és beszélgetés az íróval

Györke Zoltán: INGAJÁRAT (életrajzi regény)

Haranglábi Nemes József: KÜLDETÉSBEN HORTHY

FUTÁRAKÉNT (emlékirat)

H. Hadabás Ildikó: KINN A BÁRÁNY, BENN A FARKAS...?

(novellák)

Hegy Béla: LÉLEKÜZENET (novellák)

Holló József: ŐSZMARASZTALÓ (versek)

Jankowska Radoszlava: MÍTOSZOMJ (versek)

Juhász György: MIKOR KEZDŐDIK A XXI. SZÁZAD? (tan.)

Juhász István: AZ ELSZABADULT LÉGHAJÓ UTASAI (reg.)

Kaposi Márton: MAGYAROK ÉS OLASZOK AZ EURÓPAI

KULTÚRÁBAN (tanulmányok)

Kassai Franciska: FÉNYKOSZORÚ (versek)

Kassai Tibor szerk.: REJTŐKÖDŐ VERSEK KÖNYVE

Kellei György: BEJÁRAT A POKOLBA (regény)

Kis Antónia: SZÍVROHAM A GLECCSERTAVON (nov.)

Kolozsvári Papp László: KLEOTÉRA TÖRTÉNETE (nov.)

Koncsek József: AZ OKOS SZAMÁR. Fanyar mesék a jó öreg

Aesopus nyomán fiatal demokráciánkról

Kondor Ilona: LÁNGOLÓ ARCON májusa (versek)
Koppány Zsolt: AMIKOR A BELGÁK TOLATNAK (elb.)
Kósa Csaba: A MEGSEBZETT CÉDRUS (tárcák)
Kovács Sándor VERECKE (útikönyv)
Laczkó András: BARANYI FERENC. Pályakép-vázlat
Lázár Zsófia: A PILLANGÓ LELKE (novellák)
Lukács József: CSONKA DÉLIBÁB. Kényszerutazás Tófej
állomástól a debreceni Déri múzeumig
Lukács János: „EZ LÉGYEN OSTOROD...” – P. E. grófné
levelei Rodostóba, M. K. úrfinak
Madár János: GYANÚTLAN VILÁG (versek)
Madarász Imre: ANTIRETRÓ. Portrék és problémák a pártál-
lami korszak irodalmi és tudományos életéből
Major János: TOVATŰNT IDŐ – „A FOGOLY LENGYEL
TÖRTÉNETE” (versek és prózai írások)
Marton Mária: KETTŐS VALLOMÁS (versek)
Millei Ilona: ALKONYTÁNC (versek)
Nagy Gábor: NEM IS TUDOM... Írások a műemlékvédelemről
Nemeskürty István: ELÉRHETETLEN, TÜNDEK CSALFA
CÉL. Vörösmarty tündérvjátéka, a Csongor és Tünde (tan.)
Németh István Péter: „KALITKÁM IS MADÁR”. Czigány
György költészete (tanulmányok)
Novák Éva: EGY MÁSIK NŐ (regény)
Oláh András: ANYAGFÁRADTSÁG (versek)
Pomogáts Béla: KIHÍVÁS ÉS FELELŐSSÉG. Irodalmunk
Európában
Pozsgai Györgyi: APHRODITÉ, TÁVOLODÓBAN (versek)
Rónay László: ELÁRVULT PANOPTIKUM. Életre keltett
írók, tudósok
Sárfi N. Adrienn: BOLOND LÉLEK (novellafüzér)

Simai Mihály: VALAKI MINDENT ELSZERET (válogatott versek)

Somos Béla: A SZERELEM BOLONDJA LENNE...?
A szerelem öt évszaka (versek)

Szakolczay Lajos: KIKÖTŐ (Esszék és tanulmányok)

Szapannos Gábor: SZÁRAZBABÓDI DEKAMERON (nov.)

Szarka István: ZÖLD KARÁCSONY (versek)

Szepes Erika: A MOCSKOS MESTERSÉG – gondolatok a paradigmaváltásról (Olvassuk együtt! VI.)

Szervác József: ASZÁLY ELŐTT. ÁTDOLGOZÁS (versek)

Szigeti Lajos: VÉGTELEN JEL (versek)

Szirmai Péter: A MÁNIÁKUS BIBLIOFÍLIA (novellák)

Szirmay László: ATOM ÉS KÉMIA. Elindultam Eger városából

Szirmay Sarolta: A CSILLAGNÉZŐ EMBER (versek)

Szuromi Pál: ÁRNYAK ÉS PARAZSAK. Ezredfordulós látletelek (művészettörténeti írások)

Sz. Tóth Gyula: TANÁRI NOTESZ 6. Szamárbőrünk

T. Ágoston László: BUMERÁNG (novellák)

Temesi Ferenc: GABO MEG A HALÁL (publicisztikai írások)

Tóth Szilvia: REMBRANDT-MEGKÖZELÍTÉSEK (tan.)

Turbók Attila: LEPKETÁNC (versek)

Tusnády László: A BOLDOG DANTE (tanulmányok)

Utry Attila Jenő: A NAGY ELSZAKADÁS (Új és válogatott versek, prózák, előadások)

Veszeka Attila: AMIKOR A HAMVASZTÓMESTER SÍRNI KEZD (versek)

Véghelyi Balázs: TEREPASZTAL (versek)

Viczián Sándor: EMLÉKEK TERASZÁN (versek)

Vincze Dezső: LÉTEZÉSÜNK KERTJÉBEN (versek)